

Marcelo Weisz (a) Gustavo נחטף ביום 16.2.1978 בגיל 26.

תאריך לידה: 25.10.1952

אזרחות ארגנטינית. - מסי זהות DNI 10.214.914

CONADEP תיק מסי [8455] C 3362

שם האב: Ernesto Weisz.

שם האם: Ruth Paradise de Weisz.

Susana González de Weisz - נחטפה ביום 16.2.1978.

היו להם 2 ילדים (!).

אזרחות ארגנטינית. - מסי זהות DNI 10.823.096

CONADEP תיק מסי [6748] C 3361

מעיד: Jorge Osvaldo Paladino היה אתם במעצר.

תיאור המקרה:

ב-2.10.78 נחטף ולאחר 3 שעות של עינויים בחקירה הובל למקלחת על ידי Marcelo Weisz.

היה אתו שבועיים יחד עם אשתו Susana González de Weisz.

זה היה במחנה El Olimpo כשהם בצעו תפקידי שירותים ("Consejo").

מרסלו נחטף יחד עם אשתו מהכניסה לבנק בו עבד (Bansud) ברח' 1175 Paysandú בבואנוס איירס. יחד אתם היה תינוקם בן 6 חודשים.

פעם אספו במחנה את העצירים, והופיע המדכא שאחר כך נודע לי שזה Héctor Julio Simón המוכר בכינוי "Turco Julián", והוא נתן הרצאה ואמר שאנחנו קשר יהודי ושל הבונים החופשיים.

בסוף נובמבר היתה "העברה" גדולה מאוד, איזה 40-50 בני אדם. אז נטען שהאנשים נלקחים לחוות שיקום בדרום ארגנטינה.

הטורקו חוליאן הודה בתכנית טלביזיה שהוא הרג את מרסלו וייס ואשתו. אמנם היתה התעללות קשה יותר כלפי היהודים, הגורל הסופי של כולם היה דומה ללא הבדלים באמונה הדתית.

מתנהל משפט בנירנברג – גרמניה.

השערות לגבי מקום הקבורה:

אין.

אנשים הקשורים למקרה:

בצלחות שהגישו אוכל [במחנה] היה כתוב משטרה פדרלית.

Julio Simón (a) "El Turco Julián"

Juan Antonio del Cerro (a) "Colores"

עדויות על אנטישמיות בקשר לחטיפתה של Marcelo Weisz ובכלל מפי Jorge Osvaldo

Paladino:

"Turco Julián" הרצה בפני האסירים ואמר שהעצורים הינם תוצאה של קשר יהודי ושל הבונים החופשיים.

"במחצית נובמבר 1978 בלילה שמעתי צעקות חזקות מאוד. וזה היה טורקו חוליאן שרדף אחרי עציר יהודי שאנחנו ידענו שהוא יהודי אך לא ידענו את שמו. הוא רדף אחרינו במסדרונות והיה זורק עליו מים רותחים. הטורקו חוליאן היה לו מחזיק מפתחות עם צלב קרס".
האנטישמיות היתה נוכחת שם, העונש היה כפול [עבור יהודים].

מידע ומסמכים נוספים שיש:

ברשותנו קלטת עם העדות של Turco Julian בתכנית Telenoche בתחנה 13 בטלוויזיה, שרצח אישית את Weisz ואת אשתו.

קיבלנו תקציר המידע בספרדית של החומר שיש בתיק של Weisz במשפט שמתנהל בנירנברג – גרמניה. ניתן לקבל את התיק כולו.

עדויות על הימצאם של Marcelo Weisz ו-Susana González במעצר :

על פי Jorge Osvaldo Paladino היה ב-El Olimpo במשך 15 יום ב-"Consejo" בראשית אוקטובר 1978.

עדים נוספים במשפט בגרמניה : Cid de la Paz, Elsa Lombardo.

תיק מארכיון משרד החוץ (א"מ חצ...): – תקציר : אין חומר.

עדות שנמסרה על ידי Jorge Osvaldo Paladino בשימוע בבואנוס איירס ביום 12.9.01.

שמי חורחה אוסואלדו פאלדינו [חבר בארגון העצורים/הנעלמים לשעבר – Asociación de ex-Detenidos Desaparecidos]. חטפו אותי ב-2 באוקטובר 1978 כשיצאתי מעבודתי בשכונת פלורסטה בבואנוס איירס. יצאתי מקיוסק, לקחו אותי שני אנשים משתי הידיים, שאלו אותי אם אני חורחה אמרתי כן. ראיתי מהצד שיש להם תמונה שלי. שאלתי מה קרה? ואני רואה אנשים אחרים עם נשק ארוך בידיהם. הכניסו אותי למכונית, והיו עוד 3 מכוניות שתמכו בפעולה. במכונית הזו היו חמישה איש. נהג, מלווה, ועוד שניים שמשכו אותי פנימה. שאלתי מה קרה, ואמרו לי שאני בענייני סמים. מתחילים לנסוע, משכיבים אותי על הרצפה, וכשהסתובבו בפניה שמו לי אזיקים וכיסו את ראשי.

לאחר נסיעה קצרה אולי 20 דקות, אני שומע שפותחים שער אומרים לי לרדת ולקחים אותי. היתה הרגשה שזה מקום גדול, כמו חצר. עוברים איזו דלת ויש מקום שהיה נראה חשוך יותר, העמידו אותי מול הקיר והתחילו לשאול אותי על קשרים ויחסים פוליטיים.

בקשר לאחי שנעלם גם הוא מה-23 במרס 77. שמו של אחי Héctor Ricardo Paladino. החקירה התחילה, קודם עם מכות ואחר כך עם מכות חשמל, ואחרי החקירה שארכה 3 שעות בערך, מישהו לקח אותי למקלחת. אחר כך נודע לי שזה היה אדם בלי מסכה, שהיה מה"וועד" (Consejo). האדם הזה היה Marcelo Weisz, שהוא נעלם. הוא יהודי ממוצא גרמני ואני הגשתי עדות עבורו גם בשגרירות גרמניה.

רשמו את כל הנתונים האישיים שלי והכניסו אותי לתא. בתא הזה הייתי לבד 25 יום אבל במחצית אוקטובר 78 אני מרגיש שיש תנועה במסדרון, שזה היה אזור של אלה שבבידוד, שם היו 6 תאים.

אחר כך נודע לי שהמדור הזה פנה לרחוב Fernández ב-Floresta. הם אספו כמה עצירים כי הסתכלתי דרך העינית, והופיע המדכא שאחר כך נודע לי שזה Héctor Julio Simón המוכר בכינוי "Turco Julián", והוא נתן הרצאה ואמר שאנחנו קשר יהודי ושל הבונים החופשיים.

אפרים : למה קראו לו "אל טורקו"?

חורחה : לא יודע. בכל אופן הוא נותן את ההרצאה הזו, אמר שישחררו אותנו ועלינו להתקשר למספר טלפון פעמיים בשבוע. אחרי 25 יום במדור של המבודדים לקחו אותי למדור אחר של כאלה שהם בקשר עם אחרים. שם יכולתי לראות שממול האזור המבודד יש קיר עם חלונות בצורת ביצה והם היו מכוסים. אבל החלק העליון לא היה מכוסה. אז ראיתי עלים של עצים ונכנס קצת אור משם. בצלחות שהגישו אוכל היה כתוב משטרה פדראלית. במדור הלא מבודד היה קצת יותר קל, אפשר היה לקרוא, ספרים שנגנבו בפעילויות שלהם. אפשר היה לשחק דמקה ושח. היה אפשר להשאיר את דלת התא פתוחה. באזור המבודד היה מישהו שהיה חבר שליווה אותי ואינני יודע את שמו.

אבל באזור שכן היה אפשר להתקשר היה לי חבר שהוא נעלם ושמו מוריק סלבדור אלפרדו. והעבירו אותו בסוף נובמבר. בסוף נובמבר היתה העברה גדולה מאוד, איזה 40-50 בני אדם. ואז הם אמרו שלוקחים אותם לחוות שיקום בדרום ארגנטינה.

במחצית נובמבר בלילה שמעתי צעקות חזקות מאוד. וזה היה "טורקו חולייין" שרדף אחרי עצירי יהודי שאנחנו ידענו שהוא יהודי אך לא ידענו את שמו. הוא רדף אחריו במסדרונות והיה זורק עליו מים רותחים. הטורקו חולייין היה לו מחזיק מפתחות עם צלב קרס. אחרי ההעברה הזאת המחנה היה די ריק. ומגיע "טורקו חולייין" עם מדכא אחר ואומר לי להוריד את כיסוי העיניים כשאני הולך למטבח. כך התחלתי להיות חלק מ"הוועד". הוועד היה כוח אדם משועבד. והעבדים האלה מילאו תפקידים שונים : לתקן את המכוניות שגנבו, תיקונים באלקטרוניקה, בניין, נגרות, מטבח ומעט אנשים שעסקו במודיעין.

הייתי איזה 15 יום במדור הזה, ומכיוון שהיה לי חופש להגיע למדור של המבודדים, כי חילקתי את האוכל, ופתאום העירו את תשומת לבי כמה קווים לבנים על הרצפה, כאילו מקום חנייה גדול. אז אני מקשר את זה עם מה שראיתי במדור המבודד וגם כי יום אחד לקחו אותי כדי להוציא את

האשפה. הם פתחו שער גדול שהיה כניסה למחנה, אני הייתי צריך להוציא פח אשפה איזה 3-4 מטר ואז כן ראיתי הרבה מכוניות חונות, זה היה בבוקר השכם וראיתי שהבנייה היתה נמוכה, ואז שמתי לב שאני קרוב לבית מרחק 3 בלוקים.

אחרי 15 יום שם, זה היה בתחילת דצמבר ב-8 בדצמבר היה שם פסל של הבתולה, וכומר או לפחות היה לו לבוש של כומר, הזמין את מי שרוצה למיסה. במחצית דצמבר מישהו מהוועד קורא לי ואמר לי שהטורקו חולין רוצה לדבר אתי. חוקרים אותי מחדש אבל הפעם ללא מכות. מבקשים ממני לכתוב את ההיסטוריה הפוליטית שלי, שמו לי שוב מסכה ולקחו אותי חזרה לתא. וכעבור 3 ימים שיחררו אותי עם עוד שני חברים. והייתי מוכרח להתקשר טלפונית במשך שנה וחצי פעמיים בשבוע.

קאופמן: יש פה השם של טרודי מריה חלאצ'יק.
חורחה: כן ראיתי הרבה.

קאופמן: יש לנו עניין מיוחד כמובן ביהודים, וכמובן גם דברים חשובים שסיפרת לנו לגבי טורקו חולין, ואם יש לך פרטים על אסירים.
חורחה: מהיהודים ישנו José Rubén Slavkin המכונה Clemente; מרסלו ווייס.

אפרים: למשל כאשר היתה מיסה מיוחדת, האם בהקשר הזה היתה התייחסות ליהודים שלא משתתפים?
חורחה: לא, האנטישמיות היתה נוכחת שם, העונש היה כפול. כל עינוי היה איום אבל העינוי שתיארתי קודם, תתארו לעצמכם.

אפרים: מרסלו אמר לך שהוא יהודי?
חורחה: לא, אחר כך נודע לי. הוא היה חלק מהוועד ואחר כך נודע לי בשיחות של תכנית טלוויזיה, הטורקו חולין הודה שהוא הרג את מרסלו ואת אשתו סוסאנה גונסלס.

אפרים: באיזה ערוץ?
Delia Barrero: בערוץ 2 ואחר כך בערוץ 13. הוא היה הולך לערוץ 13 אבל מכיוון שלא רצו לשלם לו אז הלך לערוץ 2.

עירית: יש לארגון שלכם קלטות?
חורחה: יש לי בבית. נעתיק לכם.

עירית: שמענו שהיו עוד הודאות בטלוויזיה. הן הדבר הכי חשוב.

קאופמן: הם לא מפחדים מהמשפטים של Cavallo?
חורחה: הטורקו חולין היה מתגנדר. 2 בלוקים מבית המשפט הוא ישב לשתות בבית קפה.

קאופמן: יש פה התייחסות למרסלו ווייס שהוא אב לשני ילדים, מה המשפחה עשתה בעקבות ההודאה הזו.
חורחה: צריך לשאול את עורכת הדין שמטפלת בעניין הזה.

אפרים: הבנים שלו בחיים?
חורחה: מפי העורכת דין ידוע לי שהיה לה קשר עם המשפחות. זה קשה להסביר אבל תנסו להבין איזה היגיון מיוחד. כשהייתי במטבח ב-Olimpo סוסאנה הראתה לי תמונה שלקחו את בני הזוג מהאולימפו לבית של ההורים של מרסלו. זה היה מפגש משפחתי, ושם היה טורקו חולין ו-Juan Antonio del Cerro [הכינוי של Juan Antonio del Cerro].

קאופמן: ב-78 טורקו חולין יצא והלך לבית של המשפחה ואחר כך החזיר אותם לאולימפו. הולכים כולם למפגש המשפחתי ואחר כך חזרו.
חורחה: כן, ב-ESMA היו לוקחים אותם לאכול ארוחת ערב במסעדות ואחר כך מחזירים אותם. וב-78 אחרי ניצחון ארגנטינה במונדיאל, לקחו כמה צעירות לרחוב על מנת לחגוג את הניצחון. באולימפו היו לוקחים כמה נשים בהריון לחוף הנהר כדי להשתזף קצת ואחר כך מחזירים אותן. חבר פעיל בגיוס של הבחור היהודי שכל כך עינה אותו הטורקו חולין, שמו היה קרלוס אלברטו, לא יודע את שם משפחתו, הוא יצר קשר באמצעות אחד המדכאים עם אחיו והוא הצליח להביא את התנ"ך. הוא בקש אישור מהשומרים בכניסה כדי לקרוא בתנ"ך לפני שהוא הולך לישון. אז יש חששות וספקות בין אנשי השמירה כאילו המסר התנ"כי הוא חתרני.

העורכת דין שמנהלת את המשפטים בפני בית הדין הגרמני, שמה הייטוס, סיפרה פעם, צריך לאשר את זה איתה, שלאחר שהטורקו חוליאן הרג את ווייס ואשתו, הוא הלך לבית של אמא של מרסלו, הביא דיסק של מארש האבל והלך. אני רוצה למסור עבודה שעושה האיגוד של הניצולים, אסירים נעלמים לשעבר, בקשר למחנה אולימפו ואיזה אנשים ראו שם, ששחררו או שנהרגו.

אפרים: כמה חברים יש בארגון שלכם?
חורחה: קבועים בארגון 15, אבל יש כאלה שעברו כמה פעמים. יש חברים ניצולים שלא משתתפים בישיבות אבל כן משתפים פעולה. כאלה יש אולי 25.

עירית: יש לך מושג כמה שוחררו או כמה חיים?
חורחה: לא כל כך, זה תלוי בתקופה, בהתחלה חשבנו שב76- לא היו ניצולים, אבל אחר נודע לנו שהיו מקרים. הערכה היא אולי 15 אחוז, כלומר 1000 או 2000 מתוך 15 אלף נעלמים רשומים.

יעל: אז יש כל כך מעט כי אנשים לא רוצים להתעסק בזה?
חורחה: בקשר לעבודה הספציפית שלנו, זה קודם כל לקבל את עצמך כניצול ולהכיר בעצמך כניצול חשוד. זה נושא תרבותי אנתרופולוגי.

אפרים: אמנם זה נושא שונה לחלוטין, ואין נקודה להשוואה, אבל ניצולי שואה גם הרגישו אשמים.
חורחה: זה מכנה משותף. הרבה מאיתנו התחלנו לפעול בארגונים של זכויות אדם, אבל אחר כך שמנו לב שלנו יש משהו ספציפי. אני לא יודע מה קרה אחרי 20 שנה אבל אחרי 20 שנה התחילו להעיד הרבה.